

FEP.net

Document adjunt a la revista

FEP.net 2 • juny 2006

Viure al ritme de la societat d'avui

QUARANTA ANYS DE DOCÈNCIA

Dr. Josep Cartaà, professor del Departament de Didàctiques Específiques

En realitat són quaranta-cinc anys, ja que des de les oposicions al “Cuerpo de Maestros Nacionales” (1961) ha estat això; ara bé, sense interrupció des del curs 1964-65. Començant per l'Educació Infantil i Primària (12 anys), seguit de l'Ensenyament Mitjà (8 anys) i acabant amb l'Ensenyament Universitari (20 anys). Però aquest escrit és amb motiu de la meva jubilació acompanyant-me al pla d'emeritatge que la UdG m'ha concedit. Però, la raó de fons, en base a la motivació esmentada, és assenyalar cinc característiques que he posat en pràctica en aquesta extensa, i en ocasions molt intensa, tasca educativa. En podria indicar moltes més, però també la intenció va adreçada als qui els pot servir el que vaig a dir i penso que he de ser concret i pràctic.

1. La primera característica que voldria destacar és que la metodologia, l'acció docent en general, es va generant a poc a poc fins a configurar el quefer, l'ocupació del professor que es proposa educar amb un estil que és el seu, normalment diferent d'un professor a un altre; però precisament en aquesta varietat rau la riquesa en la qual només hi ha en comú el fet de ser molt lliures en l'elecció del mètode, la planificació metodològica, la forma d'avaluar, etc.

2. Una segona característica és com una convicció molt ferma que he anat configurant en la meva tasca docent: és la que es dirigeix a cadascuna de les persones que formen el conjunt d'estudiants i no només a la d'impartir uns continguts que serveixin per obtenir un títol per molt necessari que aquest sigui. Els estudiants són sobretot persones. La persona és única, irrepètible i lliure. I aquestes notes personals impliquen una actitud que l'hem d'anar assumint i madurant al llarg de la nostra carrera docent.

3. La docència cansa i descansa. La il·lusió ens ha de sorprendre, any rere any. Cada curs és un nou repte, una nova il·lusió. Allí, a l'aula, es troba una densitat d'ideals, projectes, alegries, dificultats (cal dir-ho també), etc. que difícilment podem retrobar en altres professions. Crec fermament en la mútua influència que es dona quan les vides d'uns flueixen amb tota naturalitat en les dels altres i es generen unes amistats entre estudiants i entre estudiants i professors per molt diferents que siguin uns dels altres, sense que ningú perdi la seva personalitat. Això genera comprensió, esperit de servei, que ens fa desviar els uns pels altres. Cal estimar la docència pels grans beneficis que sens dubte es projecten en el futur.

4. Ara un aspecte metodològic: el de l'avaluació dels resultats. Quins resultats? La pregunta que ens hem de fer és: Què pretenem amb l'ensenyament d'una matèria? El saber determinats continguts o que els alumnes aprenguin a aprendre pel seu compte, adquirint hàbits intel·lectuals, com la capacitat crítica, analítica i sintètica, l'adquisició d'hàbits ètics, de virtuts humanes —diferent dels valors en els quals tant s'insisteix, ja que aquests són, les virtuts es tenen—

que afectaran la seva persona i per tant, també, el seu desenvolupament professional en la societat en la qual han de conviure? La meua opinió és que encara no s'ha descobert la prova reina que pugui mesurar el grau de maduresa d'uns estudiants després de passar el procés d'aprenentatge a la universitat. Però, acabada la carrera, al cap dels anys li diuen a hom que estan molt agraïts pel que has fet per ells, perquè has procurat que siguin més feliços com a persones i com a professionals; i aquesta és la manifestació més clara que val la pena l'esforç i la dedicació, ja que només ells, els estudiants, saben què i qui li ha deixat una empremta en el seu interior i els han ajudat a ser més lliures, més educats, més persones. Es desprèn d'aquí la necessitat d'assessorament com a part integrant de la tasca docent.

5. Finalment, estic convençut que és mitjançant el treball i l'esforç de les dues parts implicades, professors i alumnes, com s'assoleix la formació de cadascú, uns iniciant-se potser (alumnes) i altres perfeccionant-se (professors). En el meu entendre aquesta formació integral és plena quan la persona se sap fill de Déu, fet a imatge i semblança seva, és a dir, intel·ligent, lliure i capaç d'estimar.